

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U POŽEGI
Sv. Florijana 2, Požega

Poslovni broj: P-204/2023-22

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Općinski sud u Požegi, po sucu Anamariji Kovačević Turac, kao sucu pojedincu, u parničnom predmetu tužiteljice Zlate Katić, OIB: 40029674242, iz Požege, Petra Preradovića 4, zastupana po punomoćniku Domagoju Miličeviću, odvjetniku u Požegi, protiv tuženika Zagrebačka banka bioničko društvo, OIB: 92963223473, iz Zagreba Trg bana Josipa Jelačića 10, zastupana po Odvjetničkom društvu Porobija & Porobija j.t.d. iz Zagreba, nakon glavne rasprave održane 1. travnja 2026. u nazočnosti punomoćnika tužitelja i punomoćnika tuženika, dana 15. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I Nalaže se tuženiku, Zagrebačka banka d.d. iz Zagreba (Grad Zagreb), Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB 92963223473, da tužitelju, Katić Zlati, 34000 Požega, Petra Preradovića 4, OIB 40029674242, u roku od petnaest (15) dana po donošenju ove presude isplati ukupan iznos u visini od 5.876,94 EUR kao iznos naplaćen primjenom valute švicarski franak na glavicu kredita iz Ugovora o kreditu broj 3209435522 sklopljenom na dan 30. svibnja 2007., zajedno s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama od dospijeca svakog pojedinog naplaćenog iznosa pa do isplate po stopi u visini za ostale odnose prema odredbi čl. 29., st. 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj: 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22.), tekućim na iznos od:

566,44 HRK 75,18 EUR od 09.12.2013. pa do isplate
1.806,41 HRK 239,75 EUR od 28.01.2024. pa do isplate
3.610,96 HRK 479,26 EUR od 30.01.2014. pa do isplate
1.822,32 HRK 241,86 EUR od 07.04.2014. pa do isplate
3.612,76 HRK 479,50 EUR od 22.05.2014. pa do isplate
1.806,01 HRK 239,70 EUR od 26.05.2014. pa do isplate
1.850,88 HRK 245,65 EUR od 02.08.2014. pa do isplate
5.661,45 HRK 751,40 EUR od 26.09.2014. pa do isplate
1.932,98 HRK 256,55 EUR od 31.10.2014. pa do isplate
1.945,56 HRK 258,22 EUR od 19.12.2014. pa do isplate
1.966,40 HRK 260,99 EUR od 30.01.2015. pa do isplate
5.899,20 HRK 782,96 EUR od 25.03.2015. pa do isplate
1.966,40 HRK 260,99 EUR od 18.05.2015. pa do isplate
1.966,40 HRK 260,99 EUR od 06.07.2015. pa do isplate
3.932,80 HRK 521,97 EUR od 09.07.2015. pa do isplate
3.932,80 HRK 521,97 EUR od 28.09.2015. pa do isplate

II Nalaže se tuženiku, Zagrebačka banka d.d. iz Zagreba (Grad Zagreb), Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB 92963223473, da tužitelju, Katić Zlati, 34000 Požega, Petra Preradovića 4, OIB 40029674242, u roku od petnaest (15) dana po donošenju ove presude isplati zakonske zatezne kamate na iznose obuhvaćene u sporazumu o konverziji od 29. siječnja 2016., obračunat po stopi u visini za ostale odnose prema odredbi čl. 29., st. 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj: 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22.), tekućim na iznos od:

- 3.695,78 HRK 490,51 EUR od 23.11.2012 pa do 30.09.2015
- 3.368,58 HRK 447,09 EUR od 30.01.2013 pa do 30.09.2015.
- 1.740,86 HRK 231,05 EUR od 07.03.2013 pa do 30.09.2015.
- 1.761,30 HRK 233,76 EUR od 30.04.2013 pa do 30.09.2015.
- 3.228,56 HRK 428,50 EUR od 29.05.2013 pa do 30.09.2015.
- 1.635,23 HRK 217,03 EUR od 06.08.2013 pa do 30.09.2015.
- 3.566,60 HRK 473,37 EUR od 04.10.2013 pa do 30.09.2015.
- 1.779,80 HRK 236,22 EUR od 04.12.2013 pa do 30.09.2015.
- 1.105,43 HRK 146,72 EUR od 09.12.2013 pa do 30.09.2015.

III Nalaže se tuženiku, Zagrebačka banka d.d. iz Zagreba (Grad Zagreb), Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB 92963223473, da tužitelju Katić Zlati, 34000 Požega, Petra Preradovića 4, OIB 40029674242, u roku od petnaest (15) dana po donošenju ove presude isplati iznos troškova parničnog postupka u iznosu od 2.201,54 eura, zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama po stopi u visini za ostale odnose prema odredbi čl. 29., st. 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj: 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22.).

Obrazloženje

1. Tužitelj je podnio tužbu protiv tuženika u kojoj navodi da je tužitelj s bankom tuženikom zasnovao kreditni odnos temeljen na ugovoru o kreditu broj 3209435522 sklopljenom na dan 30. svibnja 2007., a to za odobreni kreditni iznos od 175.000,00 CHF.

1.1. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. suđeno je pod točkom 1. (prvom) izreke u odnosu na tuženu banku: Utvrđuje se da je prvotužena Zagrebačka banka d.d. u razdoblju od 01.04.2005. godine do 31.12.2008. godine povrijedila kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju - ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora prvotužena Zagrebačka banka d.d. kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time prvotužena Zagrebačka banka postupala suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne

novine", broj: 96/03) u razdoblju od 01.04.2005. godine do 06.08.2007. godine i to člancima 81., 82. i 90., a od 07.08.2007. do 31.12.2008. godine protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine", broj: 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, te da je u razdoblju od 10.09.2003. godine do 31.12.2008. godine, a koja povreda traje i nadalje, povrijedila kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima, ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom prvotuzene Zagrebačke banke d.d. i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora prvotuzena Zagrebačka banka d.d. kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku prvotuzene Zagrebačke banke d.d. o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenu na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača, pa je time prvotuzena Zagrebačka banka d.d. postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine", broj: 96/03) u razdoblju od 10.09.2003. godine do 06.08.2007. godine i to člancima 81., 82., 90., a od 07.08.2007. godine pa nadalje, protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine", broj: 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima. Točkom 9. (devetom) izreke iste presude Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., naloženo je tuženoj banci da prekine s gore opisanim postupanjem te joj je nalaženo da u roku od 60 (šezdeset) dana ponudi potrošačima izmjenu ugovorne odredbe kojom je određeno da je iznos glavnice kreditne obveze vezan uz valutu švicarski franak, a kamatna stopa promjenljiva, na način da glavnica bude izražena u kunama u iznosu koji je isplaćen u fazi korištenja kredita i uz fiksnu kamatnu stopu, a u postotku koji je bio izrijekom naveden u sklopljenom potrošačkom ugovoru kao važeća stopa redovne kamate na dan sklapanja ugovora, jer će u suprotnom njihovu ponudu zamijeniti ova presuda. Točkom 10. (desetom) izreke iste presude Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., zabranjeno je tuženoj banci takvo, gore opisano ili slično postupanje u buduću.

1.2. Odlučujući o žalbi tužene banke, između ostalih banaka kao stranaka odnosno postupka radi zaštite kolektivnih interesa potrošača, Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je svojom presudom, poslovni broj PŽ-7129/2013-4 od 13. lipnja 2014., i to u podtočki 1.1. (prvoj) točke I. (prve) izreke, preinačio prethodno identificiranu presudu Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., na način da je odbio tužbeni zahtjev za utvrđenje u odnosu na tuženu banku da bi ista u relevantnom vremenskom razdoblju identificiranom prvostupanjskom presudom povrijedila kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita koristeći u potrošačkim ugovorima o kreditima nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, o kojoj se nije pojedinačno

pregovaralo. Međutim, pod točkom II. (drugom) izreke djelomično je odbijena žalba tužene banke kao neosnovana te je potvrđena prvostupanjska presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., u dijelu u kojemu je u odnosu na banku tuženika utvrđeno da je u relevantnom razdoblju identificiranom u prvostupanjskoj presudi, a koje razdoblje povreda traje i na dalje, povrijedila kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita tako što je u potrošačkim ugovorima o kreditima koristila nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je ništetna. Pod nastavnim točkom III. (trećom) presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj PŽ-7129/2013-4 od 13. lipnja 2014. djelomično je preinačena prvostupanjska presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj P 1401/2012 od 4. srpnja 2013., i to u dijelu i na način da je odbijen kao neosnovan tužbeni zahtjev u odnosu na tuženu banku iz točke 9. (devete) izreke prvostupanjske presude da u potrošačkim ugovorima o kreditu prekine s korištenjem odredaba kojima je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak i da joj se zabrani takvo ili slično postupanje ubuduće. Pod točkom IV. (četvrtom) presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj PŽ-7129/2013-4 od 13. lipnja 2014., djelomično je odbijena žalba tužene banke podnesena protiv prvostupanjske presude Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., i to u odnosu na dio točke 9. i 10. izreke prvostupanjske presude, kojima se tuženoj banci naloženo da u potrošačkim ugovorima o kreditu prekine s korištenjem odredaba kojima je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s njenom jednostranom odlukom, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, i kojima joj je zabranjeno takvo ili slično ponašanje ubuduće. Time je u tom stadiju postupka pravomoćno odlučeno i u odnosu na dio zahtjeva kolektivne tužbe kojom je problematizirano vezivanje glavnice kredita uz valutu švicarski franak, iako tada nisu istekli i rokovi za korištenje izvanrednog pravnog lijeka revizije.

1.3.Odlučujući po reviziji protiv presude i rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014., kojom je djelomično potvrđena, djelomično preinačena i djelomično ukinuta presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., Vrhovni sud Republike Hrvatske je svojom revizijskom odlukom, poslovni broj Revt 249/14 2 od 9. travnja 2015. odbio podnesene revizije.

1.4.Ta je pak presuda i rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj Revt 249/14-2 od 9. travnja 2015. ukinuta donošenjem odluke Ustavnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj broj: U-III-2521/2015 i dr. od 13. prosinca 2016., u dijelu kojim je odbijena revizija Potrošača – Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača iz Zagreba podnesena protiv točke I. 1. izreke presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. kojom je odbijen tužbeni zahtjev Potrošača za utvrđenje da su „povrijedili kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita koristeći u potrošačkim ugovorima o kreditima nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski

franak, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo“, te je u tom dijelu predmet vraćen Vrhovnom sudu Republike Hrvatske na ponovno odlučivanje.

1.5. U ponovljenom postupku je Vrhovni sud Republike Hrvatske svojim rješenjem, poslovni broj Revt 575/16-5 od 3. listopada 2017., prihvatio reviziju tužitelja iz spora povodom tužbe radi zaštite kolektivnih interesa potrošača, Potrošača – Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača iz Zagreba, ukinuo je presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014., u toč. I.1. i 2. izreke te presude, te u odluci o parničnim troškovima (toč. V. izreke) i u tom dijelu je predmet vraćen Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske na ponovno suđenje.

1.6. Ponovno odlučujući u preostalom dijelu u predmetu povodom tužbe radi zaštite kolektivnih interesa potrošača koju je podnio Potrošač – Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača iz Zagreba, Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je svojom presudom, poslovni broj 43 PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., odbio žalbe tuženih banaka i potvrdio je prvostupanjsku presudu i rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2012. u dijelu točke 1., 2., 3., 4., 5., 6. i 7. izreke koji glasi: Utvrđuje se da su prvotuženik ZAGREBAČKA BANKA d.d. u razdoblju od 1. travnja 2005. do 31. prosinca 2008., drugotuženik PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d. u razdoblju od 1. studenog 2004. do 31. prosinca 2008., trećetuženik ERSTE & STEIERMARKISCHE BANK d.d. u razdoblju od 1. travnja 2004. do 31. prosinca 2008., četvrtotuženik RAIFFEISENBANK AUSTRIA d.d. u razdoblju od 1. siječnja 2004. do 31. prosinca 2008., petotuženik ADDIKO BANK d.d. (ranije: HYPO ALPE-ADRIA-BANK) u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008., šestotuženik OTP BANKA HRVATSKA u razdoblju od 1. rujna 2004. do 31. prosinca 2008. i sedmotuženik SPLITSKA BANKA d.d. (ranije: SOCIETE GENERALE-SPLITSKA BANKA) u razdoblju od 1. listopada 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedili kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa su time tuženici postupali suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj: 96/13) i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj: 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09) i to člancima 96. i 97. te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, u točki 8. izreke, u dijelu točke 9. izreke koji glasi: „Nalaže se svim tuženicima da prekinu s gore opisanim postupanjem“ i u točki 10. izreke.

1.7. Donošenjem presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj 43 PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., postala je pravomoćnom u odnosu na tuženu banku ona odluka sadržana u presudi povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, kojom je potvrđeno da je tužena banka povrijedila kolektivne interese i

prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa su time tuženici postupali suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj: 96/13) i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj: 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09) i to člancima 96. i 97. te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

1.8. Tužitelj je potrošač iz ugovora o kreditu identificiranom u uvodnom dijelu historijata ove tužbe, pri čemu odnosni ugovor sadrži ništetnu odredbu kojom je ugovorena vezivanje glavnice ugovora uz valutu švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnog ugovora nije kao trgovac tužitelja kao potrošača u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnog ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time tužena banka postupala suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj: 96/13) i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj: 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09) i to člancima 96. i 97. te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

1.9. Stoga, tužitelj se ovom tužbom u smislu odredbe čl. 502.c Zakona o parničnom postupku poziva na pravno utvrđenje iz uvodno identificiranih presuda donesenih u parničnom predmetu radi zaštite kolektivnih interesa potrošača u dijelu vezanja glavnice kredita uz valutu švicarski franak, te ističe kako je nadležni sud u parničnom postupku pokrenutom ovom tužbom i koji je nadležan za postupanje po ovoj tužbi vezan za opisana utvrđenja.

1.10. Tužena banka je prilikom zasnivanja kreditnog odnosa nametnula nepoštenu ugovornu odredbu kojom je glavicu kredita isplaćenu u hrvatskim kunama vezala uz kretanje tečaja valute švicarski franak. Taj je tečaj valute švicarski franak naknadno tijekom ugovornog razdoblja mijenjan, slijedom čega je i obveza tužitelja na povrat kredita u kontinuitetu tijekom razdoblja neopravdano bivala veća, pri čemu je nakon svake promjene ukupno zaduženje tužitelja bilo veće, pa je tužitelj na ime zbog negativne promjene tečaja više otplatio iznos u visini utuženog iznosa, no što je izvorno ugovoreno, pa odnosni iznos ostvaruje kao pojedinačnu restituciju kao potrošač temeljem presude donesene u sporu povodom zaštite kolektivnih interesa potrošača. Pravni je stav tužitelja kako je ništetna ugovorna odredba isprave o pravnom poslu kreditnog odnosa u okviru koje bi bila sadržana ugovorna klauzula temeljem koje je glavnica kredita vezana uz valutu švicarski franak. Pri tome, riječ je o djelomičnoj

ništetnosti koja za sobom ne povlači i ništetnost cijelog ugovora. Zbog djelomične ništetnosti odnose ugovorne odredbe, koja je ništetnost utvrđena identificiranom presudom donesenom povodom tužbe radi zaštite kolektivnih interesa potrošača, tužitelj ovom tužbom ostvaruje pojedinačni restitucijski zahtjev kojim potražuje novčani iznos kojega je banka tuženika ostvarila uslijed negativnog efekta primjene nepoštene odredbe vezivanja glavnice kredita uz valutu švicarski franak.

1.11. Tužitelj posebno napominje da je između tužitelja i banke tuženika u provedbi obveze tužene banke iz Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju, kojega je Hrvatski sabor donio na sjednici 18. rujna 2015., a objavljen je u Službenom listu Republike Hrvatske "Narodne novine", broj: 102/2015, sklopljen sporazum o konverziji kojim je odgovarajuće prema izračunu banke o konverziji izmijenjen osnovni ugovor o kreditu. Međutim, sklopljenim sporazumom o konverziji nisu otklonjene sve posljedice nepoštenog postupanja tužene banke prema tužitelju kao potrošaču. Uvažavajući da je sporazum o konverziji sklopljen protivno izričitoj zakonskoj obvezi po kojoj se konverzija mora provesti na način da se položaj tužitelja kao potrošača zbog učinaka valute CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit uz valutu EUR, to tužitelj ovom tužbom potražuje razliku financijskog iznosa u dijelu u kojemu nije izjednačen s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit uz valutu EUR, a dodatno potražuje i zakonske zatezne kamate na iznose koji su obuhvaćeni konverzijom, i to od njihovog dospijeca pa do učinka konverzije.

1.12. Tužitelj posebno napominje kako je prethodno ovom postupku tužitelj pokrenuo i parnični postupak pred Općinskim sudom u Požegi, poslovni broj P 260/2019, pozivajući se na učinke kolektivne tužbe prethodne identificirane u historijatu ove tužbe, kojim je zatražena zaštita od nepoštenog postupanja tužene banke u odnosu na učinke koji su proizlazili iz ugovaranja redovne kamatne stope koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom tužene banke. Kako je ovom tužbom dodatno zatražena i zaštita od nepoštenog postupanja tužene banke u odnosu na učinke koji proizlaze iz ugovaranja valute uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a čije negativne posljedice nisu otklonjene sklapanjem sporazuma o konverziji, to tužitelj predlaže da se parnični postupak koji je pokrenut ovom tužbom spoji na identificirani parnični postupak te da se oba zahtjeva objedinjeno rasprave.

1.13. Slijedom svega iznesenog, tužitelj predlaže da naslovni sud naloži tuženiku da tužiteljici isplati ukupan iznos u visini od 42.665,43 kuna / 5.662,68 eura kao iznos naplaćen primjenom valute švicarski franak na glavicu kredita iz Ugovora o kreditu broj 3209435522 sklopljenom na dan 30. svibnja 2007., zajedno s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama od dospijeca svakog pojedinog naplaćenog iznosa pa do isplate, te da mu isplati zakonske zatezne kamate na iznose obuhvaćene u sporazumu o konverziji od 29. siječnja 2016.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je naveo da tužiteljica postavlja kondemnatorni tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 42.665,43 kuna / 5.662,68 eura s osnove razlike u tečaju CHF/HRK sa zakonskim zateznim kamatama koje na svako mjesečne iznose navodne preplate teku od dospijeca do isplate, te kondemnatorni tužbeni zahtjev za isplatu

neodređenog iznosa s osnove zakonske zatezne kamate na iznose obuhvaćene u sporazumu o konverziji uvećano za zakonske zatezne kamate koje na svako mjesečne iznose teku od dospijeca do 29. siječnja 2016.

2.1. Tuženik osporava vrijednost predmeta spora koju je tužitelj iskazao.

2.2. Tuženik u cijelosti osporava istaknute tužbene zahtjeve kao neosnovane, uključujući pravnu osnovu, visinu i izračun te činjenice i razloge kojima je tužitelj obrazložio svoju tužbu u ovom sporu.

2.3. Tuženik ističe prigovor zastare u odnosu na sve/bilo koji iznos dospio prije 1. lipnja 2018.g.

2.4. Predmetni kredit konvertiran je sukladno odredbama Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN br. 102/2015 - u nastavku „ZID ZPK/15“), s obzirom na to da su tužiteljica i tuženik sklopili Dodatak ugovoru o kreditu od 29. siječnja 2016.g. kojim je, po zahtjevu tužiteljice, izvršena konverzija predmetnog kredita s CHF valutnom klauzulom u kredit s EUR valutnom klauzulom. Sve uplate (i s osnove svakog povišenja CHF kamatne stope tijekom otplate), kao i s osnove svakog povišenja CHF tečaja tijekom otplate, uzete su u obzir prilikom izrade konverzije i iskorištene, odnosno uračunate za otplatu usporednog EUR kredita, u skladu s odredbama ZID ZPK/15. Tužena banka ukazuje na to da je sukladno članku 19.d. ZID ZPK/15 prije objave kalkulatora konverzije bila dužna pribaviti mišljenje ovlaštenog revizora ili sudskog vještaka, da je kalkulator izrađen u skladu s načinom izračuna propisanim člankom 19.c ZID ZPK/15, te takvo mišljenje objaviti na svojim mrežnim stranicama. Tužiteljeve tvrdnje u pogledu naknadnog osporavanja preplate po osnovi promjena CHF tečaja nisu osnovane, jer je preplata po toj osnovi, uzeta u obzir na način kako je to propisao ZID ZPK/15. ZID ZPK/15 je propisao osnovno načelo konverzije podrazumijevajući konverziju kredita s CHF valutnom klauzulom u kredit s EUR valutnom klauzulom, radi promjene valutne klauzule na način da se položaj potrošača s kreditom s CHF valutnom klauzulom izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit s valutnom klauzulom u EUR. Prihvatom konverzije, CHF valutna klauzula nadomještena je EUR valutnom klauzulom. Sklapanjem dodatka, tužitelj i tužena banka su u skladu s odredbama ZID ZPK/15, trajno i konačno uredile svoj pravni odnos, u pogledu svih ranije izvršenih preplata po ranijoj CHF kreditnoj partiji, uključujući i po osnovi promjena CHF tečaja. „Novi otplatni plan“ iz čl. 19.c, stavak (1) točka 3.) ZID ZPK/15, a koji je zamijenio „početno utvrđeni otplatni plan“ uključivao je „iznos, vrstu i razdoblje promjene kamatnih stopa“ ali i „sve ostale promjene koje su tijekom trajanja ugovora o kreditu uvjetovale izmjenu početno utvrđenog otplatnog plana i anuiteta“. Sve tužiteljeve uplate uvrštene u izračun konverzije iskorištene su za namirenje duga po kreditu s EUR valutnom klauzulom, a preplata je iskorištena za namirenje budućih EUR anuiteta ili isplaćena korisniku kredita, ovisno koji je slučaj bio primjenjiv. Izračun preplate uzeo je u obzir sve promjene CHF tečaja, kako je to razvidno iz kolone „primijenjeni CHF tečaj“ sadržanom u Izračunu konverzije na dan 30.09.2015. Nadalje, svi uplaćeni iznosi su, sukladno odredbi članka 19.c. st.1. t. 4.

ZID ZPK/15 preračunati u EUR prema tečaju na dan uplate, i to točno, zakonom određenom „tečaju one vrste koji je vjerovnik na taj datum primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR“.

2.5. Iz prometa po kreditu (predzadnja kolona desno pod nazivom „Naziv platitelja“) vidljivo je za pojedine anuitete tko ih je platio dok je za pojedine anuitete vidljivo da ih je platila nepoznata osoba ili treća osoba koja nije tužitelj, pa u slučaju da tužitelj ne dokaže da je iste platio, tuženik pozivom na shvaćanje Ustavnog suda RH izraženo u odluci broj U III/3176/2007 od 6. svibnja 2010. ističe prigovor promašene aktivne legitimacije. Osnovni postulat instituta stjecanja bez osnove je da stjecatelj ne može biti obvezan vratiti ono što je bez osnove stekao bilo kome već samo onome od kojeg je nešto bez osnove stekao. Dakle samo onaj od kojega je nešto bez osnove stečeno aktivno je legitimiran zahtijevati povrat.

2.6. Iz osporavanog ugovora o CHF kreditu proizlazi da je tužitelj sredstva kredita koristio radi kupnje stambeno-poslovnog objekta i adaptacije istog. S tim u vezi, tuženik ističe da ugovor o CHF kreditu, odnosno članak 6. dokazuje da sredstva kredita svakako nisu korištena za potrošačke svrhe. Istovremeno, zakon ne predviđa da bi se takva svrha trebala presumirati. Budući se svrha ne podrazumijeva, na tužitelju je teret dokaza u smislu odredbe članka 3. Zakona o zaštiti potrošača, koji izričito propisuje, da je potrošač fizička osoba koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti. Tužitelj činjenice i dokaze koje bi potkrijepile potrošačku svrhu ugovora, nije predočio u tužbi.

2.7. Na temelju svega navedenog, tuženik predlaže da sud, nakon provedenog postupka, odbije tužbene zahtjeve u cijelosti i naloži tužitelju da tuženiku podmiri parnične troškove.

3. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u ugovor o namjenskom kreditu od 30.5.2007. broj 3209435522, dodatak ugovoru o namjenskom kreditu od 5.4.2012., izvadak iz zemljišne knjige zk.ul.br. 273 k.o. Požega, dodatak ugovoru o kreditu temeljem zakona o izmjenama i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15) konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu od eur od 29.1.2016., izračun konverzije na dan 30.9.2015., informativni sažetak izračuna konverzije na dan 30.9.2015., pregled otvorenih stavki po kreditu na dan 30.9.2015., promet po kreditu/specifikacija uplate, pisani nalaz i mišljenje knjigovodstveno financijskog vještaka Filipa Tolića od 10.4.2025. te ostale priloge i podneske spisu. Nadalje je saslušao tužiteljicu Zlatu Katić.

4. Nakon provedenog dokaznog postupka, analizirajući dokaze sukladno čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj: 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19 i 80/22, dalje: ZPP) sud je zaključio da je tužbeni zahtjev tužitelja uređen podneskom od 30.4.2025. osnovan.

5. U postupku je sporna osnova i visina tužbenog zahtjeva, aktivna legitimacija, zastara potraživanja, te tijek zakonske zatezne kamate. Tuženik osporava svojstvo potrošačkog ugovora kreditu koji je predmet spora, te u tužbi naznačenu vrijednost predmeta spora.

5.1. U odnosu na prigovor vrijednosti predmeta spora, sud nalazi ovaj prigovor neosnovanim obzirom se radi o potraživanju u novcu te je tužiteljica sukladno čl. 35. ZPP-a odredila vrijednost predmeta spora prema vrijednosti glavnog zahtjeva.

6. Na temelju ovako provedenog dokaznog postupka sud je nesporno utvrdio da je tužiteljica s bankom tuženikom zasnavao kreditni odnos temeljen na ugovoru o kreditu broj 3209435522 sklopljenom na dan 30. svibnja 2007., a to za odobreni kreditni iznos od 175.000,00 CHF.

7. Nesporno je nadalje da su tužiteljica i tuženik dana 29.1.2016. godine sklopili Dodatak ugovoru o kreditu, sve temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj: 102/15) te je izvršena konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u eurima.

8. Između stranaka nije sporno niti da se pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod poslovni brojem P-1401/12 vodio postupak radi zaštite kolektivnih prava i interesa kojeg je pokrenula udruga, a predmet kojeg postupka je bila zaštita potrošača od korištenja dvije ugovorne odredbe o kojima se nije pojedinačno pregovaralo i to odredba o valutnoj klauzuli prema kojoj je glavnica vezana uz švicarski franak i odredbe kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke. Predmetni postupak pravomoćno je okončan na način da je utvrđeno da je između ostalih i tuženik u razdoblju od 1. studenog 2004. do 31. prosinca 2008., a koja povreda traje i nadalje povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditu na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditu u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tuženik kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku tuženika o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana pa je time banka postupala suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj: 96/03) u razdoblju od 10. rujna 2003. do 6. kolovoza 2007. i to članak 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. pa nadalje protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj: 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to članak 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača i suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima. Isto tako, tužene banke su u razdoblju od 1. travnja 2005. do 31. prosinca 2008. povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapajući ugovore o kreditu koristeći u njima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena valuta uz koju

je vezana glavnica švicarski franak, a da prije sklapanja tih ugovora banka nije potrošače u cijelosti informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti što je također imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana postupajući protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača, a koje odredbe su ništetne.

9. Prema odredbi članka 502.a stavak 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj: 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23) udruge, tijela, ustanove ili druge organizacije koje su osnovane u skladu sa zakonom, koje se u sklopu svoje registrirane ili propisom određene djelatnosti bave zaštitom zakonom utvrđenih kolektivnih interesa i prava građana mogu, kada je takvo ovlaštenje posebnim zakonom izrijekom predviđeno i uz uvjete utvrđene tim zakonom, podnijeti tužbu (tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava) protiv fizičke ili pravne osobe koja obavljanjem određene djelatnosti ili općenito radom, postupanjem, uključujući i propuštanjem, teže povređuje ili ozbiljno ugrožava takve kolektivne interesa i prava.

9.1. Prema odredbi članka 502.c Zakona o parničnom postupku fizičke ili pravne osobe mogu se u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz članka 502.a stavak 1. tog zakona da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom slučaju će sud biti vezan za utvrđenja u parnici u kojoj će se te osobe na njih pozvati.

7.2. Dakle, tom odredbom Zakona o parničnom postupku određeno je da pravomoćna presuda u kolektivnom sudskom postupku obvezuje prvostupajnske sudove koji u pojedinačnim parnicama sude povodom zahtjeva potrošača radi zaštite prava čija je povreda utvrđena u kolektivnom sporu s tim da su banke u pojedinačnim potrošačkim sporovima ovlaštene tvrditi i dokazivati suprotno.

10. Stoga je ovaj sud sukladno članku 502. c Zakona o parničnom postupku vezanim pravnim stajalištima i utvrđenjima naznačenim u presudama Trgovačkog suda u Zagrebu u parnici radi zaštite kolektivnih prava i interesa potrošača i presudama Vrhovnog suda Republike Hrvatske donesenih u postupku zaštite kolektivnih prava i interesa potrošača.

11. Sud nalazi da tužiteljica iako je izvršena konverzija kredita ima pravo utvrđivati ništetnost odredbi osnovnog ugovora o kreditu i sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru i provođenjem konverzije ne gubi pravo na potraživanje stečenog bez osnove temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu u CHF.

11.1. Naime, u odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj: 102/15 koji je stupio na snagu 30. rujna 2015.) nije predviđeno i propisano da se sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru o kreditu gubi pravo temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o kreditu koji je u potpunosti vrijedio i imao svoje pravne učinke do dana sklapanja dodatka ugovoru. Isto tako, iz samog dodatka osnovnom ugovoru o kreditu nigdje ne proizlazi da bi se korisnik kredita provođenjem konverzije odrekao prava koja mu pripadaju temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu. Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju imao je osnovni cilj otkloniti dužničku krizu zbog

rasta tečaja CHF te je u tom smislu zakonom bilo predviđeno da banke moraju ponuditi sklapanje dodatka osnovnom ugovoru o kreditu, a potrošači mogu prihvatiti konverziju u odgovarajući kredit sklopljen u EUR na način da se krediti vezani uz CHF konvertiraju u kredite denominirane u EUR i kredite denominirane u kunama s valutnom klauzulom u eurima (članak 19. a do članka 19. e ZIDZPK/15). Sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru o kreditu izmijenjeni su samo uvjeti i način otplate kredita, a što potvrđuje i sama činjenica da se radilo o dodatku osnovnom ugovoru, a ne sklapanju sasvim novog ugovora i osnovni ugovor o kreditu vrijedio je od dana sklapanja od 2006. pa do sklapanja dodatka osnovnom ugovoru o kreditu i imao je pravne posljedice te nema zapreke za utvrđenje nepoštenim i ništetnim odredbi osnovnog ugovora o kreditu. Sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru stranke su utvrdile svoja prava i obveze ubuduće te retroaktivno od dana sklapanja osnovnog ugovora o kreditu, ali ničim nisu niti su mogle regulirati prava korisnika kredita u CHF temeljem ništetnih odredbi osnovnog ugovora za razdoblje do konverzije.

12. Ocjena je ovoga suda da postupanje tuženika u pogledu valutne klauzule nije bilo dopušteno, da je riječ o ugovornim odredbama o kojima se nije pojedinačno pregovaralo što je suprotno načelu savjesnosti i poštenja i uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao stranke ugovora, slijedom čega sud nalazi da je tužbeni zahtjev za isplatom preplaćenih anuiteta kredita zbog ništetnih odredbi o valutnoj klauzuli osnovan.

13. Obzirom na razdoblje u kojem je sklopljen ugovor o kreditu za ocjenu valjanosti ugovornih odredbi, mjerodavan je Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj: 96/03- dalje ZZP/03) za razdoblje do 6. kolovoza 2007., do kada je taj Zakon bio na snazi, potom od 7. kolovoza 2007., Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj: 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09, 78/12, 56/13 - dalje ZZP/09), a sada je važeći Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj: 41/14, 110/15, 14/19 - dalje ZZP/14). 12 Poslovni broj: P-273/2023-18 1

13.1. Prema članku 3. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj: 96/03) koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja predmetnog ugovora o kreditu potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovoj poslovnoj djelatnosti niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja, dok je trgovac bilo koja osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu u okviru svoje poslovne djelatnosti ili u okviru obavljanja djelatnosti slobodnog zanimanja.

14. Člankom 2. Direktive br. 93/13 od 5. travnja 2013. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima određeno je da je potrošač svaka fizička osoba koja u ugovorima obuhvaćenim ovom Direktivom nastupa za potrebe izvan okvira svojeg obrta, poduzeća i profesije, dok je prodavatelj (robe) ili pružatelj (usluge) svaka fizička ili pravna osoba koja u ugovorima obuhvaćenim ovom Direktivom nastupa u okviru svojeg obrta, poduzeća i profesije, bez obzira na to je li u javnom ili privatnom vlasništvu.

15. Tuženik osporava da je tužiteljica kao stranka predmetnog ugovora o kreditu imala svojstvo potrošača.

16. Sud je na okolnosti sklapanja ugovora saslušao tužiteljicu i iz njenog iskaza zaključio da se u konkretnoj pravnoj stvari radi o potrošačkom ugovoru koji je tužiteljica zaključila kao fizička osoba koja je sklopila ugovor u svrhe koje nisu namijenjene njenoj poslovnoj ili poduzetničkoj djelatnosti, da nije pregovarala o pojedinim odredbama ugovora, niti su je informirali o posljedicama i rizičnosti tečaja u valutnoj klauzuli vezanoj za CHF.

16.1. Tužiteljica Zlata Katić je iskazala da u vrijeme zaključenja ugovora o kreditu pa sve do danas radila u privatnoj ustanovi za zdravstvenu njegu "Zlata Katić" koja se bavi negom pacijenata i sve što obuhvaća zanimanje medicinske sestre. Sredstva kredita su utrošena za kupnju stana u Zagrebu za potrebe školovanja njene djece. Ovaj stan nisu nikada iznajmljivali. Sjeća se da ih je u banci čekao priređen ugovor o kreditu. Nudili su im samo kredit u kojemu je valutna klauzula vezana uz CHF i rekli da je ovaj kredit najbolji za njih. Nisu ih informirali o tome kako se formira kamatna stopa niti o posljedicama i rizičnosti tečaja kredita u CHF. Ugovor o kreditu je bio priređen, bilo je uzmi ili ostavi, a oni su vjerovali banci čiji su klijenti bili od ranije. Prilikom potpisivanja je pročitala ugovor o kreditu. Stan u Zagrebu koji su kupili sredstvima kredita su i adaptirali, a u ugovoru je navedena namjena kredita kupnja stambeno-poslovnog objekta jer su u prvom trenutku mislili obavljati poslovnu djelatnost u tom stanu kad djeca završe školovanje, međutim onda im se svašta dogodilo u obitelji, imaju bolesne članove u obitelji koji koriste stan kada odlaze u Zagreb. U početku je tužiteljica uplaćivala kredit osobno, tako da je odlazila u banku, ne sjeća se da li je bio trajni nalog, a poslije obzirom da radi na terenu kao medicinska sestra i nije uvijek bila u mogućnosti fizički odlaziti u banku ona bi dala novac sinu ili suprugu da uplate rate kredita. Na pitanje da li je kada je sama vršila uplate, uplaćivala novac preko njihove privatne ustanove "Zlata Katić" odgovorila je da se ne sjeća.

17. Tuženik je istakao prigovor promašene aktivne legitimacije tužiteljice jer je iz prometa po kreditu pod nazivom "platitelj" vidljivo da je pojedine anuitete platila nepoznata osoba ili treća osoba koja nije tužiteljica.

18. Sud smatra da je tužiteljica aktivno legitimirana u ovom postupku obzirom je ugovorna stranka a plaćanja po predmetnom ugovoru o kreditu su vršena u ime i za račun tužiteljice i kao takva evidentirana. Osim toga tužiteljica je iskazala da je ona davala novac sinu ili suprugu da uplate rate kredita kada on nije mogla zbog posla ići u banku.

19. U presudi Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/2013-4 od 13. lipnja 2014., ističe se da: "iako nije zabranjeno istovremeno ugovoriti i valutnu klauzulu i promjenjivu kamatnu stopu, činjenica što obveza potrošača istovremeno ovisi od dva promjenjiva bitna elementa čini tu obvezu posebno rizičnom jer u vrijeme zaključenja ugovora potrošač ne zna koji iznos glavnice kredita izražene u kunama će biti u obvezi tijekom dugoročne otplate vratiti banci, a ne zna ni koju će cijenu (redovnu kamatu) za to platiti. Iznos glavnice kredita koji je promjenjiv, a ovisi o odnosu švicarskog franaka i kune, ne mogu unaprijed znati niti na njega utjecati ni banke ni potrošači, dok iznos cijene ovisi i o iznosu glavnice (koji je neizvjestan) i o visini

kamatne stope, koja je tijekom postojanja obveze po ugovoru promjenjiva, sukladno odluci banke, dakle vjerovniku."

20. Nadalje, dužnost je tuženika bila da prilikom pregovaranja tužitelju pruži sve potrebne informacije vezane za valutnu klauzulu, a ne da mu prepusti da se sam informira, pogotovo ako se ima u vidu da je pitanje tečajne politike i razlike između općeg valutnog rizika i valutnog rizika u odnosu na švicarski franak, stručno pitanje ekonomske i financijske struke i naravi kojima ne raspolaže prosječni potrošač. Tuženik je trebao uložiti dodatan napor prilikom objašnjenja potrebnih parametara o kojima ovisi odluka potrošača pri odabiru valute prilikom ugovaranja valutne klauzule. Specifičnost i priroda valute švicarski franak poznata je bankama, ali ne i prosječnom potrošaču koji ne raspolaže stručnim znanjem, u situaciji kada ga banka kao profesionalac o tom ni na koji način ne informira, potrošač nije i ne može biti svjestan rizika kojeg preuzima. Stoga je i nerazumljivost ugovornih odredaba kojima se glavnica veže uz švicarski franak, uzrok značajne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, što je također protivno načelu savjesnosti i poštenja, jer za razliku od potrošača, banka s obzirom na stručnu kvalifikaciju svojih zaposlenika i iskustva u poslovanju zna za taj rizik.

21. Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u presudi broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., između ostaloga je naveo da su tužene banke propustile potrošačima objasniti pravo značenje švicarskog franka kao "sigurne valute", propustili su istinito informirati da je ta valuta sigurno ulaganje za banke, a ne korisnike kredita, pri čemu su banke kao visoko specijalizirane novčarske ustanove čiji predmet poslovanja je novac kojeg plasiraju potrošačima, u trenutku sklapanja ugovora, dakle kao stručne osobe to znale ili morale znati za razliku potrošača koji isto nije znao. Prosječnom potrošaču odredbe ugovora u kojima se glavnica veže uz valutu švicarski franak, iako mu je sam pojam valutne klauzule u osnovi jasan tako da zna da glavnica kredita kojeg otplaćuje ovisi o tečaju švicarskog franka u odnosu na kunu, nisu razumljive, pa je banka, odnosno u konkretnom slučaju tuženik bio dužan maksimalno odgovorno pristupiti svakom pojedinom potrošaču, pa tako i tužitelju pomoći da se u okviru zakonom dozvoljenih mogućnosti koristi uslugama banke, ali ne na svoju štetu.

22. Sklapanjem ugovora koji sadrži sporne odredbe o kojima se nije pojedinačno pregovaralo, neravnoteža u pravima i obvezama utemeljena na jednostranom povećanju kamatnih stopa, te na primjeni valutne klauzule je znatna i postoji, jer se radi o odredbama u tipskim formularnim ugovorima sastavljenim unaprijed od strane tuženika, bez pojedinačnog pregovaranja u kojem potrošač preuzima rizik, ne znajući za njega jer o tome nije informiran.

23. Može se zaključiti da neravnotežu nisu prouzrokovale promjene kamatne stope, ni promjene tečaja valute, nego ugovorne odredbe koje zbog svoje formulacije tužitelja dovode u neravnopravan položaj u odnosu na tuženika kao trgovca, jer je tužitelj znao kolika je visina kamatne stope na dan sklapanja ugovora o kreditu, ali nije mogao znati, zašto, kako i u kojem smjeru će se tijekom budućeg kreditnog razdoblja kretati visina glavnice i kamatna stopa.

24. Odredbom članka 81. stavak 1. i 2. Zakona o zaštiti potrošača/03, te članka 96. Zakona o zaštiti potrošača/07, propisano je kako se ugovorna odredba o kojoj se nije

pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, te se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, pogotovo ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, što je ovdje slučaj, te je posljedica takve nepoštene odredbe ništetnost iste. Ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovoran je svome suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao ili prema okolnostima nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti, što je slučaj u ovoj pravnoj stvari.

25. Na temelju naprijed navedenoga kao i temeljem iskaza tužiteljice sud je utvrdio da se o spornoj odredbi ugovora o kredita nije pregovaralo i sud je mišljenja da su odredbe predmetnog ugovora o kreditu zaključenog između parničnih strana kojima se kamata i glavnica kredita vežu za valutu švicarski franak, nepoštena, posljedica je čega ništetnost takve odredbe, slijedom čega tužiteljici pripada pravo da joj tuženik vrati ono što je na temelju ništetne odredbe od nje naplatio i primio, jer je tako naplaćeni novčani iznos tuženik stekao bez osnove, u smislu odredbe članka 1111. Zakona o obveznim odnosima.

26. Odredbom članka 1111. Zakona o obveznim odnosima određeno je da kada dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakona, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno ako to nije moguće naknaditi vrijednost postignute koristi. Obveza vraćanja, odnosno nadoknade vrijednosti nastaje i kada se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala.

27. Uvidom u Dodatak ugovoru o kreditu od 29.1.2016 godine utvrđeno je da je isti sklopljen između tužiteljice i tuženika temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju i izvršena je konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u euro. Ugovorne strane utvrdile su da prema izračunu konverzije, zbroj uplaćenih iznosa po kreditu u CHF, preračunatih u EUR po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan uplate, veći od zbroja anuiteta/rata po kreditu u EUR u skladu sa otplatnim planom za kredit u EUR, računajući od dana 30.09.2015.godine. Njihova razlika na temelju Zakona predstavlja pretplatu na dan 30.09.2015.godine iznosi 74.967,08 kuna.

28. Radi utvrđenja postojanja razlike u plaćanju anuiteta kredita po početno ugovorenim uvjetima u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu i rata kredita obzirom na promjenu kamatne stope i tečaja tijekom otplate kredita provedeno je vještačenje po vještaku knjigovodstvene struke Filipu Toliću.

28.1. U svom pisanom nalazu i mišljenju od 10.4.2025. sudski vještak je naveo da je tablici 2. nalaza i mišljenja sačinio izračun razlike na okolnost razlike u tečaju CHF. Navedene razlika se očituje u razlici zbog primjene tečaja CHF na dan otplate kredita u odnosu na tečaj CHF koji je bio na dan korištenja Ugovora o kreditu (prema Prometu po kreditu broj 7103680941 i Izračunu konverzije na dan 30.09.2015. god. koji se nalaze u Spisu). Tužiteljica je na dan 28.09.2015. godine više platila iznos od 119.384,53 kuna ili 15.845,03 eura, kao razliku tečaja za CHF kojeg je tuženik

primjenjivao prilikom plaćanja svakog anuiteta u kunama, naspram tečaja za CHF na dan korištenja Ugovora o kreditu, a sve kako je prikazao u tablici 2. (po mjesecima i ukupno). Do navedenog iznosa je došao na način da je početno ugovoreni anuitet po tečaju na dan korištenja kredita (početni mjesečni anuitet 4.488,33 kn) oduzeo od početno ugovorenog anuiteta po tečaju na dan plaćanja kredita. U tablici 3. je sačinio specifikaciju ukupne pretplate po primijenjenom tečaju CHF (po mjesecima i ukupno). Tužiteljica je na dan 28.09.2015. god manje platila iznos od 137,68 kuna ili 18,27 eura (iskazani „minusi“ u tablici 2.). Navedeni iznosi nisu uračunati u pretplatu po valutnoj klauzuli iskazani u tablici 3. Sukladno čl. 5. Dodatka Ugovoru o namjenskom kreditu od 29. siječnja 2016. god. utvrđena je pretplata u izračunu konverzije u iznosu od 74.967,08 HRK. Ako bi se utvrđena pretplata umanjila za iznos pretplate priznat u izračunu konverzije kao i utvrđene tzv. negativne razlike u ovom nalazu i mišljenju onda bi konačna pretplata bila 44.279,77 HRK (119.384,53 HRK – 74.967,08 HRK – 137,68 HRK).

29. Tužiteljica se u podnesku od 30.4.2025. očitovala da u cijelosti prihvaća nalaz i mišljenje sudskog vještaka, u skladu s kojim je uredila tužbeni zahtjev. Dakle tužiteljica prihvaća mišljenje vještaka da je zbog povećanja tečaja valute švicarskog franka na dan plaćanja kredita u odnosu na tečaj na dan isplate kredita tužitelj platio iznos koji je za 15.845,03 eura viši od iznosa na koji bi bio obvezan da nije bilo nepoštenih postupaka tužene banke i koji tužitelju nisu restituirani u provedbi konverzije kredita iz valute CHF u valutu EUR, u odnosu na koji iznos je s danom 29. siječnja 2016. primijenjena pretplata utvrđena prilikom provedbe konverzije u iznosu od 74.967,08 HRK. Stoga potražuje od tuženika iznos od 5.876,94 eura kao iznos naplaćen primjenom valute švicarski franak na glavicu kredita iz Ugovora o kreditu broj 3209435522 sklopljenom na dan 30. svibnja 2007., zajedno s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama od dospijeća svakog pojedinog naplaćenog iznosa pa do isplate, te isplatu zakonskih zateznih kamata na iznose obuhvaćene u sporazumu o konverziji od 29. siječnja 2016.

30. Tuženik se u podnesku od 21.5.2025. usprotivio preinaci tužbenog zahtjeva te prigovorio nalazu i mišljenju sudskog vještaka iz razloga što vještak nije uzeo u obzir i preplatu priznatu tužitelju prilikom provođenja konverzije u iznosu od 74.067,08 kn.

31. Sud je dopustio preinaku tužbe iz podneska tužitelja od 30. travnja 2025. jer je to svrsishodno za konačno rješavanje pravnog odnosa između stranaka, te sukladno pravnom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 26.11.2021.

32. Sudski vještak se podneskom od 8.6.2025. očitovao na prigovor tuženika na način da je on u svom pisanom nalazu i mišljenju naveo i priložio izračun u kojemu je uzeo u obzir i preplatu priznatu tužitelju prilikom provođenja konverzije u iznosu od 74.967,08 kuna i da je utvrđenu preplatu (u iznosu od 119.384,53 kuna) umanjio za iznos preplate priznat u konverziji te tako dobio izračun od 5.876,94 eura.

33. Sud nalazi da u konkretnom slučaju konverzija nije u cijelosti ispravila neravnotežu nastalu temeljem nepoštenih ugovornih odredbi iz osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.

33.1. Tuženik je ponudom konverzije postupio sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj: 102/15), a kojim je propisano postupanje s kreditima u CHF i njegova konverzija u kredit s valutom u EUR na način da je položaj potrošača s kreditom u CHF izjednačen s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit u valuti u eur. Ocjena je suda da izvršena konverzija kredita i sklopljeni sporazum ugovornih strana ne utječe na osnovanost tužbenog zahtjeva jer se niti odredbama zakona temeljem kojega je izvršena konverzija, a niti sklapanjem dodatka ugovoru o kreditu ne spominje način rješavanja ugovornih odredbi kojima je ugovorene promjenjiva kamatna stopa i valutna klauzula i posljedice tih odredbi koje su utvrđene ništetnim. Dakle, time se nije rješavalo pitanje preplaćenih anuiteta kredita zbog promjene kamatne stope i valutne klauzule za ovdje utuženo razdoblje.

33.2. Dakle, činjenica je da su stranke sklopile dodatak ugovoru o kreditu kojim je izvršena konverzija kredita s valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u EUR i kojom su dogovorile podmirenje kredita u eurima samo za sebe ne upućuje na zaključak da je tužitelju vraćen novčani iznos koji predstavlja razliku između plaćenih anuiteta kredita na osnovu ništetnih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli. Tuženik je dao izračun konverzije sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju koji izračun sadrži podatke o zaduženjima u CHF uz promjene kamatnih stopa po odlukama banke i da su uplate koje su izvršene u kunama preračunate u CHF po tečaju za CHF na dan uplate i zaduženjima korisnika kredita preračunatim iz CHF u EUR uz primjenu kamatnih stopa za kredit u eurima po odlukama banaka.

34. Temeljem nalaza i mišljenja knjigovodstvenog vještaka koji nalaz i mišljenje je sud u cijelosti prihvatio ocjenjujući da je dan u skladu s pravilima struke, stručno i nepristrano sud je utvrdio da je tužitelj od sklapanja ugovora o kreditu pa do sklapanja dodatka ugovoru o kreditu, dakle do konverzije kredita, kroz period otplate kredita preplatio kredit zbog povećanja tečaja švicarskog franka na dan plaćanja kredita u odnosu na tečaj na dan isplate kredita u iznosu od 119.384,53 kuna što u eurima iznosi 15.845,03 eura. Tužitelju je u postupku konverzije priznata preplata u iznosu od 74.967,08 kuna eura pa je razlika više plaćenog iznos od 44.279,77 kuna/ 5.876,94 eura. Dakle neosnovan je prigovor tuženika da sudski vještak nije prilikom izračuna uzeo u obzir i iznos preplate priznat u konverziji.

35. Budući da je sud utvrdio da je tuženik iznos 5.876,94 eura stekao bez osnove, a tužiteljica uređenim tužbenim zahtjevom od tuženika potražuje upravo taj iznos, to sud nalazi da je tako postavljeni tužbeni zahtjev osnovan pa ga je usvojio, zajedno s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama od dospijeća pa do isplate. Sud je prihvatio i zahtjev za isplatom zakonske zatezne kamate na pojedinačne mjesečne iznose preplate priznate u konverziji računajući od njihova dospijeća pa do dana provedene konverzije. Naime, sukladno članku 1115. ZOO u slučaju kada se vraća ono što je stečeno bez osnove moraju se vratiti plodovi i platiti zatezna kamata i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Tuženik je sukladno čl. 1115. ZOO dužan tužiteljici isplatiti zatezne kamate od dana stečenog bez osnove, jer je nepošteni stjecatelj obzirom je navedena odredba ugovora ništava.

36. Tuženik je istaknuo prigovor zastare potraživanja tužiteljice.

37. Sud smatra da prigovor zastare potraživanja tuženika nije osnovan.

37.1. Prema odredbi članka 225. Zakona o obveznim odnosima tražbina zastarijeva za 5 godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare. Budući da u odnosu na institut stjecanja bez osnove nije određen neki drugi rok zastare sud smatra da se u ovom slučaju primjenjuje opći zastarni rok iz naprijed navedene odredbe Zakona o obveznim odnosima.

37.2. Prema stajalištu Vrhovnog suda Republike Hrvatske pokretanje parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju odredbe članka 241. Zakona o obveznim odnosima te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene povodom te tužbe (odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-2245/2017-2 od 20. ožujka 2018.).

37.3. Prema naprijed navedenim odredbama o zastari te prema pravnom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske sud smatra da je podnošenje kolektivne tužbe Trgovačkom sudu u Zagrebu u sporu za zaštitu kolektivnih prava koji je vođen pod brojem P-1401/2012 u kojem je tužba podnesena 4. travnja 2012. prekinut tijekom zastare do pravomoćnog okončanja toga spora koji je pravomoćno završen donošenjem presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/2013 od 13. lipnja 2014. (u odnosu na ništetnost ugovornih odredbi zbog promjenjive kamatne stope) kada je zastara počela teći ispočetka, odnosno donošenjem presude broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. (u odnosu na ništetnost ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli).

37.4. Dakle, od naprijed navedenih dana ponovno počinje teći rok zastare za podnošenje zahtjeva radi isplate svih potraživanja dospjelih od 4. travnja 2007. pa zastarni rok od 5 godina u odnosu na kamatnu stopu počinje ponovno teći od 14. lipnja 2014., a od 15. lipnja 2018. u odnosu na valutnu klauzulu obzirom da nakon prekida zastara počinje teći iznova, a vrijeme koje je proteklo prije prekida ne uračunava se u tijek zastare.

37.5. Dakle, Vrhovni sud Republike Hrvatske na sjednici građanskog odjela održanoj 30. siječnja 2020. (zapisnik broj Su-IV-47/2020-2) zauzeo je pravno shvaćanje da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđeno ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora.

37.6. Budući je tužitelj podnio tužbu sudu 1. lipnja 2023. to sud nalazi da potraživanje tužitelja s osnove ništetnost ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli nije zastarjelo.

38. Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na odredbi članka 154. stavak 1. Zakona o parničnom postupku. Sud je kao osnovan priznao trošak tužiteljice za sastav tužbe u iznosu od 200,00 eura, zastupanje na ročištima održanima 21.12.2023.,

24.4.2024. i 1.4.2026. u iznosu od 200,00 eura za svako ročište, sastav tri obrazložena podneska od 18.12.2023., 30.4.2025. i 22.12.2025. u iznosu od 200,00 eura za svaki, ukupno 1.400,00 eura, što uz obračunati PDV od 25% iznosi 1.750,00 eura. Sud je kao osnovan priznao i trošak tužitelja na ime troškova knjigovodstvenog vještačenja u iznosu od 400,00 eura, te trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 51,54 eura pa je priznao i dosudio tužiteljici ukupan trošak u iznosu od 2.201,54 eura.

39. Zbog svega navedenog odlučeno je kao u izreci.

U Požegi, 15. svibnja 2026.

Sudac:
Anamarija Kovačević Turac

Uputa o pravu na žalbu:

Protiv ove presude dozvoljena je žalba u roku od 15 dana od dana primitka prijepisa iste. Žalba se podnosi ovome sudu, a o istoj odlučuje županijski sud.

DNA:

- 1.Odvjetnik Domagoj Miličević, Požega
- 2.Odvjetničko društvo Porobija & Porobija j.t.d. iz Zagreba

Broj zapisa: **9-30888-13460**

Kontrolni broj: **02995-05fa1-79071**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Požegi** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.